

HUWELIJKSE VOORWAARDEN

Eerder verscheen van Maan Leo:

Ik ben Maan

Maan Leo

HUWELIJKSE
VOORWAARDEN

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

© Maan Leo, 2014

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Dog and Pony

Auteursfoto: © ...

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2020 7

ISBN 978 90 488 2021 4

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Het was waar, de met zwart latex bespannen man had gelijk: ik wilde gestraft worden omdat ik Ian verraadde. Ik wilde gemarteld worden omdat ik bang was voor roltrappen, liften, honden, tandartsen, kappers, kinderen, stoplichten, weegschalen, waterschapsbelasting, sportscholen, vliegreizen, kledingtekorten, woorden die met een k beginnen en telefoongerinkel. Ik wilde niet zomaar een klein beetje ervanlangs krijgen, maar cum laude, omdat ik nu eenmaal altijd een topprestatie wens te leveren.

En daarom kon dat glibberige, glimmende wezen, dat zich Gormor noemde, va-banque spelen met mij. Alles wat in zijn gestoorde kop opkwam mocht spijkerharde werkelijkheid worden. Hij greep me naar de keel en schold me uit omdat ik er zo slonzig uitzag. Ik was een gore teringhoer omdat ik geen enkel respect had voor een fijngevoelige gentleman als hij. Hij gaf me één minuut om me uit te kleden. Als ik die termijn niet haalde zou hij me in mijn buik schoppen. Toen ik net op tijd naakt voor hem stond noemde hij me hangbuikzwijn, drachtige koe, vette zeehond. Zijn in rubber verpakte hoofd kwam vlakbij zodat zijn woedende woorden in mijn gezicht sproeiden. Toen zag ik voor het eerst heel duidelijk zijn fonkelende ogen.

DE MESTKEVER

Super. Dat was het geweest. Superbe. Een supersuperbe trouwfeest. Ook de maandenlange voorbereidingen hadden mij al naar hemelse sferen geschoten. Het zoeken naar een geschikte feestzaal. Het schrijven, vormgeven en versturen van de uitnodigingen. Het overleggen met de traiteur. De sessies met de ceremoniemeester. Het knippen, vouwen en plakken van tientallen ornamenten. Het vergaren van de overige decorstukken. Het regelen van een motorbootje dat ons naar het stadhuis zou varen. Het kiezen van de getuigen. Het bouwen en weer afbreken van tientallen kapsels. Het voorgesprek met de trouwambtenaar. De queeste naar de trouwjurk. En toen kwam dan eindelijk de dag waar Ian en ik hand in hand naartoe waren gedenderd, waarin al onze inspanningen en verlangens zich samenbalden. En alles was zoals ik het gedroomd en gehoopt had: van de zonovergoten vaartocht naar het stadhuis tot en met de superspeech van Ian en zijn huwelijkscadeau (een puppy!), van de manier waarop de trouwjurk rond mijn lichaam wervelde tot en met het moment waarop wij de bruidstaart aansneden.

Daarna begon het. Het vallen. Aanvankelijk, tijdens de huwelijksreis, nog aarzelend en vrijwel onopgemerkt. Maar meteen bij thuiskomst nam de valsnelheid enorm toe. Ja, toen ging het beeld helemaal op zwart. Sindsdien is het bloed in mijn aderen gestold en vloeien mijn tranen onophoudelijk. Sindsdien heb ik het meer dan ooit nodig dat iemand mij exact ver-

telt wat ik moet doen. En dat is niet mijn wettige wederhelft.

Zie mij hier nu eens zitten. Neergekwakt op deze divan. Verformfaaid en onopgemaakt. In joggingbroek en flodderig t-shirt. Zie mij hier niksig zitten zijn, niet in staat op te staan om de afstandsbediening te pakken en het Tell Sell-programma uit te zetten. Al twee uur lang worden therapeutische compressiesokken, orthodontische fopspenen, corrigerend ondergoed en Ahh Bra's (twee halen, één betalen) aangeprezen. Om te huilen. Wat ik ook heb gedaan. Nog steeds doe.

Daarvoor, voordat deze stoet hulpmiddelen begon langs te paraderen, kwamen de tranen al met bakken naar beneden. Bij *Say Yes to the Dress*. Ook ik had het verlangen gekend van die naar de ultieme trouwjurk hunkerende meisjes, ook ik had het geluk gevonden toen de jurk mij had gevonden. Maar daarna... O nee, daar is-ie. De afstandsbediening. In de bek van puppy Pnin. Zijn tandjes hebben de power-knop nog niet gevonden. Als ik niets doe zal er weinig overblijven van dat ding. Maar het lukt me gewoonweg niet om in te grijpen.

Er wordt gebeld. On sonne. The bell's ringing. Es wird ge... ge... Ik ben er niet. Niemand is hier. Niemand. Opnieuw gaat de bel. Waarschijnlijk is het de loodgieter die door Ian is opgetrommeld. De loodgieter die komt voor de verstopte afvoer van de wasbak. Die talloze haren die niks meer met mij te maken wilden hebben en nu samengeklit in de afvoerpijp zitten, een onontwarbare knoedel.

De loodgieter heeft het opgegeven. De afvoerpijp blijft verstopt.

Alleen als ik een sms'je of een mailtje krijg van de man die al vóór mijn huwelijk in mijn leven en mijn zinnelijke huishouding zat te stoken – alleen dan kom ik echt in beweging. Alleen dan loop ik vol. Met bloed, vaginaal sap en druppels levens-

lust. Ja, uitsluitend wanneer ene Gomor zich meldt veer ik op (alsof er inderdaad een veer in mij zit die zich onder invloed van een magneet uitrekt). Gomor: hij die een masker draagt, hij die zich Meester laat noemen en strikte gehoorzaamheid eist. Hij die mij meer dan ooit in zijn macht heeft. Hij die weet dat naakt op handen en voeten rondkruipen in een martelkelder mij oneindig meer stabiliteit schenkt dan wanneer ik op pumps en in een na tientallen passessies samengesteld setje in het daglicht sta, niet wetend waarheen en waartoe.

Bij hem mag ik probleemloos zijn wat ik me al een tijdje voel: een mestkever. Niks stralende Maan in een verbluffende trouwjurk. Niks stoere Maan die op haar huwelijksreis in India onaangedaan voortmarcheert tussen hordes zwerfhonden en starende engers. Alleen als ik onder het wakend oog van Gomor in de stront scharrel kan ik mezelf zijn. Zonder zijn instructies en oekazes schiet ik in de kanniks- en benniksmodus. Zelfs als pup Pnin mij smekend aankijkt blijf ik als verlamd op de bank zitten, walgend van mezelf.

Minstens zo frappant (om niet te zeggen: belachelijk) is dat ik overweeg mijn borsten te laten verkleinen. Hoe minder Maan, hoe beter. In het verlengde daarvan is het misschien logisch (maar niet minder verontrustend) dat ik tegenwoordig zelfs bijvoeglijke naamwoorden haat (wat niet inhoudt dat ik ze niet meer gebruik want dan heb ik niks meer om te haten). Maar wie ben ik nog zonder al die talige paramenten, wat stel ik dan helemaal voor? Niet meer dan een spook. Toch word ik onpasselijk van barokke taal. Want anders dan ik beweerde in mijn debuutroman hebben al die volzinnen niets te maken met mijn zogenaamde veelkantige persoonlijkheid en mijn uitbollingen bestaande lichaam. Nee, dat is onzin. Ze zijn eerder te vergelijken met de hairextensions die ik tegenwoordig ge-

bruik om volume te geven aan mijn miezereige haar. Mijn debuutroman had niets om het lijf, nee, ik bedoel: had veel te veel om het lijf, veel te veel niksigheid. Een en al vorm, omdat de vent niet thuis gaf. Ik maakte wie ik was: een met gebakken lucht gemaskeerde nitwit. Ik was wat ik maakte: een babbelsek fantoom met flonkerende gewaden.

Zelfhaat als enig baken in een zee van onmogelijkheden.

Je overdrijft weer eens, zou mijn man Ian zeggen. Zijn vermogen tot relativeren begint echter ook barsten te vertonen. Vóór het huwelijk kon hij zelfs mijn depressies wel waarderen, de oerkracht ervan. De laatste tijd reageert hij steeds onverschilliger of juist grimmiger op mijn capriolen. Het enige wat hem werkelijk lijkt te interesseren is of ik al vorder met mijn roman.

Ik word namelijk verondersteld de mensheid te verbluffen met een nieuw boek. Terwijl ik niks te zeggen heb. Omdat ik niks ben. Bloody boring. Een roman over een schrijver die een writer's block heeft, hoe vermoeiend. Een roman over een getrouwde vrouw in een dinky-gezin, hoe wanhopig. Een getrouwde vrouw weliswaar, die al maandenlang een dijk van een postnuptiale depressie heeft. Wat enige hoop biedt voor de schrijver in mij. Jammer alleen dat deze gemoedstoestand zo destructief is dat ze mij zelfs verbiedt om munt te slaan uit de misère. Dat kan namelijk alleen met de hamer van de ironie, en die kan ik niet meer zonder walging vastpakken. Vertel mij wat, vertel mij niks. Echt, al dat postmodernistische gekonkel, dat belachelijke spel van waarheid en fictie, dat aanstellerige geflirt met parodietjes en paradoxen waarop mijn debuutroman als een dode vis dreef, het komt me de strot uit – letterlijk zelfs: als groenig braaksel.

Zoals gezegd heb ik helemaal niets te zeggen. Dat is wat ik

momenteel de mensheid te melden heb. Met mijn kekke kapsel. Met mijn tieten die zonder bijvoeglijke naamwoorden geen moer voorstellen. Met mijn met pancake bepleisterde gezicht. Met mijn puistjes, die voordat ik trouwde rond mijn mond bivakkeerden maar zich nu hebben verplaatst naar mijn voorhoofd.

Na mijn huwelijksreis in India ben ik ingestort als een bruidstaart waar de dronken bruidegom bovenop is gedonderd. Tijdens die reis heb ik nog wel wat aantekeningen vergaard voor een nieuw boek. Dat is zo'n beetje alles waaraan ik me momenteel kan vastklampen. Meer niet. Een veel te schriële strohalm.

Niet meer. Niet meer heb ik zin het masker Maan op te zetten. Toen mijn debuutroman verscheen twijfelde men aan de echtheid van de auteur (bestond ik wel, was ik wellicht iemand anders?) terwijl de meeste lezers elke hyperbool, elke groteske scène, elk evident verzinsel bloedserieus namen. Ik kreeg brieven van wildvreemde mensen die hun medeleven met mij betuigden omdat mijn konijn door een pitbull verscheurd was (terwijl het beest toebehoorde aan het personage Maan en bovendien louter uit inkt bestond). Mijn tante belde Ian om hem ter verantwoording te roepen: waarom liet hij zijn meisje naar die vieze feestjes gaan, vond hij dat allemaal goed? Mijn moeder uitte haar bezorgdheid door te informeren of ik nog niet ontslagen was vanwege mijn bdsm-ontboezemingen. Uiteindelijk wist ik het zelf ook niet meer. Wie ik was. Óf ik was. Wat ik nou eigenlijk verzonnen en wat echt meegemaakt had. In dat vacuüm bevind ik mij nog steeds. Mijn fascinatie voor alles wat mystificeert, wat mistificeert, heeft mij het zicht benomen op wie ik werkelijk ben. Met een haast kinderlijke geestdrift ben ik verstoppertje gaan spelen, maar nu kan ik Maan niet meer vinden.

Dat ik aan bdsm deed is overigens wel waar. Maar natuurlijk niet zo extreem als ik beschreven heb. Geloof ik althans. Trouwens: niet alleen Maan maar ook bdsm heeft tegenwoordig een imagoprobleem. Sinds elke tuthola de *Fifty Shades of Grey*-trilogie tussen haar kookboeken heeft staan is het exclusieve bezit van Dominanten en subs onderhevig aan inflatie. Die obscure onderwereld is ineens doorstraald van een oergeroedelijke gloed waarin de maskers, zweepen, tepelklemmen en handboeien de status van huishoudelijke apparaten hebben gekregen.

Toch is het me niet gelukt afscheid te nemen van die gecanoniseerde subcultuur – erger nog: ik laat me heftiger dan ooit te grazen nemen, alsof ik de miljoenen *Fifty Shades*-fans tot dilettanten wil degraderen.

En Ian dan? Ian Sultry, docent Creative Writing, Brit van geboorte. Die baadt nog altijd in onwetendheid, zoals een geslacht varken in zijn eigen bloed drijft. Denkt dat ik uitsluitend inpandig de liefde bedrijft, dat wil zeggen: exclusief met hem, en dat al die bezoekjes aan fetisjfeesten en al dat bdsm-gedoe zijn verwekt door mijn perverse fantasie, noodzakelijke ingrediënten om mijn debuutroman mee te kruiden en er een bestseller van te maken. Een commerciële truc, zo ziet hij het, en dat ik nog vóór het succes van *Fifty Shades* hiermee op de proppen kwam vindt hij getuigen van een profetische gave. Dat mijn uitgever dit evenwel niet tot op de bodem heeft geëxploiteerd, doet hem nog haast dagelijks in razernij ontsteken. Hij spoorde mij aan foto's van mijn blote borsten op mijn blog te zetten en *Playboy* te schrijven met het vriendelijke verzoek een fotosessie te maken van Neerlands stoutste schrijfster (waarbij ik door een Domina gespankt, geflogd en gefist zou worden).

Arme Ian. Hij verkeert nog altijd in de veronderstelling dat

hij ook in seksueel opzicht mijn leermeester is. Het is waar, mijn eerste niet-clitorale orgasme beleefde ik met hem. En mijn stoelgang verloopt beduidend soepeler sinds Ian mij in contact bracht met een buttplug. Maar aan de voorkant wil het de laatste tijd niet meer zo vloten, ook al schenkt mijn toegewijde echtgenoot mij regelmatig de meest gesofisticeerde speeltjes. Sinds ik getrouwd ben hoeft het allemaal niet meer zo van mij. Echtelijke seks, hoe fantasierijk of ranzig ook, windt me niet op. Mijn postnuptiale lethargie wordt alleen dan doorbroken wanneer ik experimenteer met buitenechtelijke obsceniteiten. Wanneer Gomor mij schrijft: ‘Sta op met die luie, vette reet van je en kom naar ** om je te laten disciplineren door je Meester.’

Steeds vaker leent Gomor mij uit en staat hij aan de zijlijn toe te kijken hoe anderen al mijn gaten vullen of mijn huid beschadigen. Buitenechtelijke seks is erg lekker, dat moet gezegd. Toen ik nog niet getrouwd was en niet met Ian in één huis woonde, raakte ik minder in vervoering als ik hem met een ander lichaam bedroog. Nu het (in praktische zin) riskanter en moeilijker is mijzelf aan een ander over te leveren, flakkert het striatum onder mijn hersenpan met ongewone intensiteit op wanneer ik buiten medeweten van Ian orgasmes najaag en in de schoot krijg geworpen.

Een dubbelleven is misschien wel het enige leven dat draaglijk is. Ook wat betreft mijn eetgedrag leid ik trouwens een dubbelleven. Voor de buitenwereld doe ik vol overgave aan Weight Watchers. Thuis ziet Ian mij voortdurend voedsel afwegen en groentepapjes bereiden, terwijl ik op mijn kantoor chipszakken uit mijn bureaulade ruk of in de pauze Magnums in mijn mond prop. O ja, ik weet er alles van, dat je door het vreten van al die zooi alleen maar je slechte zelfbeeld vetmest.

Dat je door dat almaar verder uitdijen steeds nietiger wordt. Maar alleen door vervetting kan ik nog enig gewicht in de schaal kan leggen.

Het moge duidelijk zijn: trouwen heeft mij geen goed gedaan. Heeft me niks dan ellende opgeleverd. Heeft me ervan overtuigd dat Maan een hersenspinsel is. Een hyperbool. Een wijf met abnormaal dikke tieten. Prik je erin, dan loopt ze leeg.

Waarom dan getrouwd, zou je zeggen. Terwijl trouwen voor mij altijd het ultieme bewijs van gebrek aan verbeelding was, van op jezelf uitgekeken zijn, van verveling en vervlakking. Tot die avond waarop Ian mij met dwingende blik richting de slaapkamer duwde. Daar stond van alles te zoemen en te trillen. Ian had het een en ander voorbereid, begreep ik, er stond wat te gebeuren. Diverse paraferalia zouden ingezet worden om mij te veroveren. Kennelijk durfde hij het niet in z'n eentje aan. Grof geschut dus. De Alia Personal Massager, de Emotional Bliss, de op afstand bestuurbare genotsballetjes, het vibrerende ei, de Double D Soft Dong. De artillerist begon op eigen kracht mijn bloesje te belagen. De knoopjes spatten ervan af. Zo onbehouden had ik Ian nog nooit meegemaakt, het was hem menens.

Nadat hij met een ruw gebaar mijn bh-sluiting had ontkoppeld, stootte hij me omver. Verward – wat was dit, zo kende ik mijn vent niet – belandde ik op het bed. Het volgende moment bespeurde ik Ians tanden rond een van mijn tepels terwijl zo'n twintig centimeter lager mijn slipje werd afgestroopt. In één vloeiende beweging (alsof hij het had gerepeteerd) goochelde mijn geliefde de ringvormige Personal Massager tevoorschijn. Een tong dook in mijn mond en tegelijkertijd vatten mijn buitenste schaamlippen vlam, tintelde mijn klitje.

Toen even later het magische ei in mijn schaamspleet rond-

hupte begon ik zelf ook waanzinnig te trillen. Maar net voordat ik klaarkwam trok Ian als het ware alle stekkers uit mij – ik viel stil. ‘Opstaan!’ brieste hij. Verbluft gehoorzaamde ik. Alsof Gomor in Ian was neergedaald, hem bestuurdde, zodat hij op zijn beurt mij kon besturen. Nee, bedacht ik in paniek, alsof Ian alles te weten is gekomen over mijn bdsm-bestaan, en nu wraak op mij neemt of juist zelf de Dominant probeert uit te hangen, of... Een nooit eerder vertoonde glans sidderde in Ians ogen. Hij wierp me een kimono toe en beval me hem te volgen.

Bij de voordeur draaide hij zich om. Zijn hand glipte in zijn broek (alsof hij zijn geslacht wilde herschikken) en viste er een zijden sjaal uit – de zoveelste tovertruc.

Geblinddoekt verliet ik het huis. De lap voelde klam aan op mijn oogleden en rook naar voorvocht. Nu wist ik het zeker: dat hij het wist. Eerst dat barse gesjor aan mij, dan dat bijten in mijn tepels, de bruuske onderbreking van het liefdesspel, het gebries, en ten slotte de blinddoek – allemaal acties die ik niet van hem gewend was. Enorm opgewonden en tegelijk ontzettend bang liet ik mij meetronen. Steentjes drongen in mijn naakte voetzolen, de wind rukte aan de panden van mijn kimono.

Lang duurde deze wandeling niet. Resoluut plantte Ian mijn kont op een stoel. De stoel begon te beven. We zaten in een auto. We gingen ergens heen. Naar een onverlichte parkeerplaats waar hij mij uit de auto zou duwen na mijn kimono te hebben verwijderd zodat ik spiernaakt was overgeleverd aan vrachtwagenchauffeurs en handelsreizigers. Naar een loods waar twintig kerels op mij stonden te wachten om hun pikken in al mijn openingen te proppen en uiteindelijk collectief over mij heen te spuiten. Naar een martelkelder waar ik Ian bij elke trap

in mijn buik om vergiffenis moest smeken net zo lang totdat ik mijn bewustzijn verloor.

Ondertussen knalde *Astral Weeks* uit de speakers. That's why Broken Arrow / Waved his finger down the road so dark and narrow / In the evenin' / Just before the Sunday six-bells chime, six-bells chime / And all the dogs are barkin'...

Er leek geen einde te komen aan deze dodenrit. Ik scheet peulen maar mijn kutje droop. Weer kwam ik bijna klaar en opnieuw verhinderde Ian dat. Hij trapte op de rem en trok mij uit de wagen, sleurde me mee naar een plek waar het leek te stormen. Om mij heen floot, ruiste, krijste en klaterde het. Nog altijd meende ik dat Ian bezig was zich te wreken op wat ik hem al die tijd verzwegen had. Dat hij dadelijk de blinddoek van mijn gezicht zou rukken en daar zou staan met een circus-zweep om mij tot bloedens toe te ranselen, mij zou achterlaten als een overreden dier.

Ik had het bij het verkeerde eind maar de schok was minstens zo groot. Zodra mijn ogen weer iets konden onderscheiden, zag ik een man die op zijn knieën voor mij zat. Om ons heen raasde de zee, golven die in rotten van zes kwamen aangerold om verbrijzeld te raken tegen de basaltblokken van de pier waar wij op stonden. Als papiersnippers dwarrelden de mantelmeeuwen door de inktzwarte lucht. En in dat tumultueuze decor meende ik Ian te horen fluisteren (terwijl hij in werkelijkheid waarschijnlijk schreeuwde): 'Wilt gij, Maan Lise Leo, in het huwelijk treden met...'

Eerder opgelucht dan verbluft (goddank, hij weet het niet, van Gomor en van al die anderen, hij gelooft het niet, dat ze echt bestaan), eerder verward dan ontroerd (Maan Lise Leo, ben ik dat?) liet ik mij meeslepen, liet ik mijn tong een tweeletterig woord lanceren, daar in die maanloze duisternis en tus-

sen de opspattende schuimvlokken, daar waar mijn 51-jarige vriend mij naartoe getoverd had. Ja. Ja, zei ik. Ja, aldus Maan. Tot mijn verbazing. Tot mijn grote verbazing. Had ik dat gezegd? Ik Maan. En in mijn ogen blonken tranen – of waren dat verwaaide druppels van de Zeeuwse zee?

En zo liet ik mij in de echt verbinden. Zo liet ik mij ketenen. Zo werd ik lamgelegd. Met als troost dat ik een puppy kreeg. En een jurk. Een (duizelingwekkende zinnenstrelende oogverblindende adembenemende hartveroverende verstandsverbijsterende zenuwstillende buikbevlinderende) trouwjurk.